

Sygn. akt V KKN 289/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 23 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Ewa Strużyna

Sędziowie SN: Edward Matwijów

Andrzej Siuchniński (spraw.)

Protokolant: Wanda Ciszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Bogumiły Drozdowskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2001 r.

sprawy **B. D.**

wobec którego umorzono postępowanie karne o przestępstwo z art. 156 § 1 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Wojewódzkiego w P.

od wyroku b. Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 24 lutego 1998 r. sygn. IV Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 29 sierpnia 1997 r., sygn. V K [...]

**oddala kasację jako bezzasadną; kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 29.08.1997 r. sygn. akt V K [...] uznano B. D. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 9.03.1997 r. w P. poprzez dwukrotne uderzenie ręką w twarz spowodował uszkodzenie ciała B. K. w postaci pęknięcia błony bębenkowej ucha prawego, co naruszyło czynności narządu słuchu na okres dłuższy aniżeli 7 dni.

Za przestępstwo to wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat, karę 500 zł grzywny oraz orzeczono dwie nawiązki w kwocie po 100 zł na rzecz pokrzywdzonej i instytucji społecznych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca B. D., zaskarżając powyższy wyrok w całości, z zarzutem „błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku”, mającego wpływ na jego treść, a wynikającego z uznania, że oskarżony uderzył B. K. pomimo zasadniczych wątpliwości po temu, wynikających ze zbyt ubogiego materiału dowodowego.

Sąd Wojewódzki w P. wyrokiem z dnia 24 lutego 1998 r. zmienił zaskarżony wyrok uznając, iż stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu przypisanego B. D. jest znikomy i na podstawie art. 11 pkt. 1 d. kpk umorzył postępowanie.

Od tego wyroku kasację na niekorzyść B. D. złożył Prokurator Wojewódzki w P..

Zarzucił w niej Sądowi Wojewódzkiemu w P. rażące naruszenie prawa materialnego (art. 26 § 1 kk), mające wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, że stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu, którego dopuścił się B. D. jest znikomy.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna.

W pierwszym rzędzie trzeba zauważyć, że zachodzi wyraźna sprzeczność pomiędzy zarzutem postawionym w kasacji a jej uzasadnieniem. Zarzucono w niej bowiem obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 26 § 1 d.kk, zaś w jej uzasadnieniu w istocie podjęto polemikę z dokonaną przez Sąd Wojewódzki w P. oceną bezspornie i prawidłowo ustalonych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej czynu przypisanego B. D..

Wiadomo, że obraza prawa materialnego następuje wówczas, gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny poddany został wadliwej subsumpcji. Nie można zatem o obrazie prawa materialnego mówić wtedy, gdy prezentuje się tylko odmienną ocenę przedmiotowych i podmiotowych okoliczności czynu przypisanego sprawcy, w aspekcie stopnia jego szkodliwości społecznej. W postępowaniu kasacyjnym można zatem, skutecznie podważać ocenę prowadzącą do uznania czynu sprawcy za znikomo społecznie niebezpieczny tylko wtedy, gdy zostały pominięte istotne elementy stanu faktycznego mające znaczenie dla określenia wagi przedmiotowych i podmiotowych okoliczności czynu lub gdy wyprowadzone zostały na ich podstawie wnioski rażąco dowolne a więc poprzez postawienie zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego. Takiego zaś zarzutu w kasacji nie podniesiono. W omawianym zakresie, o obrazie prawa materialnego można by mówić co najwyżej wtedy, gdyby zarzut kasacyjny zasadnie wskazywał na nieuwzględnienie właściwych lub uwzględnienie niewłaściwych przesłanek decydujących o wadze czynu. Tego jednak w kasacji nie wykazano, wdając się jedynie w polemikę z dokonaną przez sąd odwoławczy oceną znaczenia okoliczności związanych z zamiarem działania

B. D. (przypisano mu działanie z zamiarem ewentualnym) oraz skutków jego działania (stopnia dolegliwości obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną).

Jest prawdą, że Sąd Wojewódzki w P. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wspomniał także o pozytywnych okolicznościach dotyczących zachowania B. D. po popełnieniu przestępstwa i innych charakteryzujących pozytywnie jego osobę, które, jak to słusznie zauważa skarżący, nie należą do okoliczności określających stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu. Wnikliwa analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia pozwala jednak na stwierdzenie, że nie te okoliczności decydowały o dokonanej przez ten sąd ocenie stopnia społecznego niebezpieczeństwa działania D., ale inne, wymienione w tym uzasadnieniu a charakteryzujące przedmiotowo – podmiotową stronę popełnionego przezeń czynu.

Podważać trafność ich oceny można było zatem tylko poprzez zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, którego jednak w kasacji nie podniesiono.

W tych warunkach należało kasację wniesioną na niekorzyść B. D. oddalić jako bezzasadną a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążyć Skarb Państwa.

Przewodniczący: SSN (Ewa Strużyna)

Sędziowie: SSN (Edward Matwijów)

SSN (Andrzej Siuchniński)